

Skatteministeriet

1. februar 2021
J.nr. 2020 - 5183

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 107 A - Forslag til lov om ændring af ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love. (Ansættelse af grundværdier for erhvervsjendomme m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 43 af 21. januar 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Louise Schack Elholm (V).

Morten Bødskov

/ Claus F. Houmann

Spørgsmål

Er ministeren enig i, at argumentet, om at dækningsafgiften svækker tilskyndelsen til at foretage fornuftige bygningsinvesteringer, ikke kan tillægges afgørende betydning i denne sammenhæng? Det kan ikke afvises, at dækningsafgiften – alt andet lige – kan have en vis indflydelse på beslutningen, men at den måske oftere fører til arkitektonisk og æstetisk dårligere løsninger i form af billigere, men lige så funktionelt byggeri. I forlængelse heraf bedes det oplyst, om ministeren er enig i, at det snarere er selve dækningsafgiften og dens forskellige størrelse (p.t. varierende mellem 0 og 10 promille) end dens beregningsgrundlag, der bestemmer virksomhedernes placering kommunevist af nybyggeri?

Svar

Virksomhedernes placering kommunevist af nybyggeri er grundlæggende betinget af, hvor virksomhedens muligheder for at generere et overskud er bedst.

Dækningsafgiften udgør for langt de fleste virksomheder en mindre del af de samlede udgifter, som en virksomhed skal afholde, og vil – fx sammenlignet med adgang til arbejdskraft, råvarer og produktionsapparat – kun i mindre grad være bestemmende for, hvor virksomhederne placerer nybyggeri.

Men givet en virksomheds placering er det mindre hensigtsmæssigt, at dækningsafgiften pålægges de forhold, som virksomheden kan påvirke. Det hidtidige beskatningsgrundlag, forskelsværdien, svarer principielt til bygningsværdien. Dermed er dækningsafgiften principielt en ekstra skat på bygningsinvesteringer. Derfor er det samfundsøkonomisk mere hensigtsmæssigt, at afgiften pålægges grundværdien, som virksomheden ikke kan påvirke, og som dermed ikke svækker investeringerne. Det skal således bemærkes, at flere interessenter har kritiseret, at dækningsafgiften via beskatningsgrundlaget principielt er en skat på bygningsinvesteringer.

Hertil kommer, at det vil være væsentligt mere gennemskueligt for ejeren af erhvervsejendommen, at beskatningsgrundlaget for grundskyld og dækningsafgift er det samme, samt at det vil være en markant forenkling og reducere betydelige udviklingsrisici, hvis Skatteforvaltningen ikke længere skal fastsætte ejendomsværdier for erhvervsejendomme.

Det er frivilligt for kommunerne, om de vil opkræve dækningsafgift, og i 2020 opkræver 38 kommuner dækningsafgift. Antallet af kommuner, der opkræver dækningsafgift, og provenuet fra afgiften, har været faldende over en årrække. Godt 40 pct. af provenuet opkræves af Københavns Kommune. Omlægningen af beskatningsgrundlaget for dækningsafgift har ikke betydning for de enkelte kommuners økonomi eller for det samlede provenu fra dækningsafgiften, da provenuet er aftalt med boligskatteforliget fra maj 2017.